

İstem Dışı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Ekim 2014

Sıradanlığın teferruatı belki de yozlaşmaya rest çeken. Kanaatkâr bir yansıma gökten yere düşen. Ne bir meteor ne bir gök taşı. Direkt denizden gelen bir esinti, aşk kırıntıları taşıyan.

Soluksuz kalmak kadar yadsınamaz ve o boğucu atmosfer tutanaksız devinimin süre gelen ve yersiz muafiyeti.

Olması gereken değil rest çeken ölümsüz ruhların canhıraş telaşı sona beş kala.

Üç beş kırık eşya atalardan miras ve öğretiler korunaklı ruhun izdüşümünde işgal eden duyular bitimsiz bir sabır ile kinayelerin dolduruşuna gelmişken.

Zafiyeti olsa olsa kırılmanın hatta yadsımanın tarafsız öngörüsünde istem dışı bir muafiyet.

Kılı kırk yarmak ne haddime. Ola ki itınayı esirgeme var mı senden kötüsü.

“Tuhaf belki ama mutluluk düştü payıma,” diyebiliyorsam vardır bir hikmeti.

Üzünçler beklemede yine aslında kifayetsiz sanrıları ile işgal etme gayesi ve dürtüsü ile dolu sürüncemedeki tüm yanılığlar nihayete ermiş.

Dolu dolu heybem. Gerekli gereksiz ne varsa tıkmışım. Geçmişten yadigâr anılarım bir gözünde, suskun ruhum diğer yanda. Olması gereken ve ifşa edilmiş o kanıksamalar ise ayrı hikâye. Duyumsadığım ve tüm radikal kabullerim ise ön sırada saf tutmakta.

İnancın yeri ayrı. Benliklerin kabulsüz desturları ne derece önem ihtiva edebilir ki. Önceleri az kaygılanmıyor değildim hani. Ne için kime neyi izahat etme yükümlülüğüm var ki. Tut ki bir yalan tut ki bir esaret tut ki hicap edilen bir yalan torbası istem dışı ve tikiş tikiş.

Rabıta nasıl da yüksek. Sistem nasıl karışık.

İşte demlendi gönül hem de olmadığı kadar. Tadı ayrı güzel demlenmiş ülkülerin seyri ayrı hoş. Bir tutam hüznün de attım mı içine mümkün mü geri çevirmek zamanı. Sür git düşler her ne hikmetse ve sür git vefasız aşk. Aşkın tecellisi biraz sarımtırak. Sırnaşık hüznün o koyulmuş rengi gün bitiminde gönlü dağlayan.

Damlıyorum bir bir, damlatıyorum kelime kelime, tutunuyorum o kırık dala: Kökü sağlam ne de olsa ve bir o kadar işlemiş işime. Somurtuk suretlerin akıl almaz o ahenksiz ve bozuk akortları bile ayrı güzel. Haz aldığım şu hayatı kime ya da neye değişebilirim ki.

İklimsiz düşlerin kızımı ne de olsa hem de kendimi bildim bileli.

Yoz yankıların aksiyim her daim kendini bilen.

Yontuların, sancıların tortusuyum çoktan çöreklenmiş suyun dibine.

Körelmiş inançların tek tutanağımı ezelden beri aşka âşık.

Sırta kadem basmış sanrılar artık yokluğa terfi etmişken varlıklı varlıklar eşlik ediyor eşkâlime.

Ne hükmeden ne hükmedilen. Olsa olsa ışığını korumakla mükellef bir kul içi her daim aydınlık ve kıpır kıpır. Yadsımak ne mümkün hayatı. Ne mümkün geri çevirmek aşkı. Tüm dostlar buyurun gönül soframa: Her birinize ayrı ayrı yer var şu gönül dergâhında.